

Павло Коробчук

зараз вона дихає повільно, ніби вночі,
коли усі сплять і за жодного хвилюватися
немає причин. викинула телефон і ключі
й вирушила на потяг. ці жертви маленькі варті,
щоби відчуті світ, ніжний і кривуватий,
ніби прокинутися на чоловічому плечі.

далі на неї чекають танці з ландшафтами,
цигарки на березі моря, листівки до друзів,
в навушниках електронна музика з арфами,
натщесерце гарячий секс і холодний смузі,
загублені документи у прикордонній смузі
і повернення в дім із забитими одягом шафами.

подорож має втомити, вбити, стерти повністю,
мотивувати, ніби лицем у холодну воду,
очистити і наситити до втрати совісті.
поки інші турбуються про свою скороминущу
вроду,
у ній сходяться, ніби ртуть, всі краплинки поту.
так пишуть романи. так спляють повісті.

дихай повільно, пульсуй, ніби риба в ставку,
чекай нових коливань, перших промінчиків втечі.
тільки вітер в обличчя сприймає її таку,
тільки він розставляє на місце думки та речі.

подорожі втихомирюють, як чоловічі плечі,
як спрагли ковтки води після невпинного танку.

давнім друзям і коханкам

давні друзі та коханки нагадують бомбосховища
у них перечікуєш поки вщухне небесний запал цей
депресивний авіабоулінг

а якщо ти самотня тебе рознесе на сотні кеглів на
тисячі незнайомих ліжок
з постерами смерті та інших рок-зірок розвішених
над головою
минуле майбутнє інші хвороби готові трошити
твою політику твої ребра
які ночами виблимують як косяки риб у морі
ночами зі вживленими мікрочіпами Його любові

проводжу долонею по підземних стінах власних
друзів і коханок
я згідний тут жити без їжі та ручки
тупцювати на місці відлунюючись до Шумеру
і звідси саме звідси полетіти в Об'єднані Арабські
Умирати

прокидаючись в ліжку

прокидаючись в ліжку, в якому ти поруч спиш,
я намагаюсь тверезо оцінювати стан речей –
любов лише інколи досягає найлагідніших узвиш
без жодних дверей.

завичай, час впарює тобі дешевий товар.
у нього безкінечна кількість таких, як ти.
свої побажання можеш вписати у книгу скарг
і піти.

час розбирає тебе, ніби зламаний будильник, на
деталі,
або розбиває об стіни високої, як кохання,
багатоповерхівки.
те, як ти житимеш далі,
залежить від ціни, за яку ти придбаєш свою
кіноплівку.

час це єдиний засіб минати.
ми вміщені у затісний флакон. ми звучимо в
унісон.
кожен інколи входить в депресію, ніби в кімнату
з одними дверима – на балкон.

час постійно кричить, але це крик немовляти.
час це ріка, якій ти змінюєш памперси, мов
немовляті.
я би хотів проживати кожного і тебе промовляти,
але ми не святі охопити усе. ми не на святі.

час закладається в тіло з зачаттям. час це
внутрішній орган.
кожен із нас терорист-смертник – будь-чия смерть
ушкоджує ближніх.
я споглядаю твої еротичні вигини з відчуттям
боргу
і почувуюся зайвим, точніше – колишнім.

але, покидаючи ліжку, в якому ти спатимеш далі,
і виходячи із високого, як багатоповерхівка,
кохання, на дорогу,
я обіцяю нам повернутися, хоча деякий час
ночуватиму на вокзалі
для усвідомлення нашої святості. для перестороги.